

Zelo hudo obstreljen. Starejši Zupanč iz Hajdine se je po predaji posesti sinu priženil na večjo kmetijo v Velovljek pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah. V svoji zidnici v Velovljeku je Zupanč iz ljubosumnosti obstrelil 22 letnega Konrada Viličnika in ga zadel v desno roko ter pleča.

Strel skozi prsa. V Račah pri Pragerskem je dobil kroglo skozi prsa 30 letni Josip Pogorelec, katerega so prepejli v resnem stanju v mari-borsko bolnišnico, kjer je tudi umrl.

Brezsrčen avtomobilist. Na cesti pri Strančah v okolici Slov. Konjic so našli na cesti mrtvega neznanca, o katerem so pozneje ugotovili, da gre za 26 letnega Bosanca M. Marelija iz Travnika. Povozi ga je v noči neznan avto in odrzel naprej, ne da bi se zmenil za poškodovanega, ki je umrl na posledicah padca.

Pijanost in podivjanost povzročila pokolj. Od žganja okajeni Tone Skubic iz Debeč pri Višnji gori na Kranjskem se je podal v Smartno. Tam se je srečal z bratom Lojzom ter Viktorjem Rutar, s katerima je imel še neporavnane račune. Ob srečanju se je trojica stopila in v tepežu je imel nesrečni nož glavno besedo. Lojze Rutar je kmalu padel na tla ter obležal. Njegov brat Viktor je poklical sosede na pomoč, ki so hudo ranjenega prepejli k zdravniku in ta je odredil prevoz v ljubljansko bolnišnico. Toneta Skubica so orožniki zaprli s prerezano roko in razbitim kolenom. Tudi Viktor Rutar je odnesel iz spopada več ran. Nečuvjen pokolj za najlepše božične praznike je močno ogorčil prebivalstvo.

Uboj v silobranu. 25 letni Ernest Perc, delavec iz Loga pri Pilštanju, je izzival ter razgrajal v noči pred hišo Antona Jokana na Logu. Razgrajalca so Jokanovi mirili in ga prosili, naj se odstrani, a ni ubogal, ampak je grozil z nožem ter je suval Franca Jokana in ga s pestjo udaril po glavi. Razgrajal je razbil okno na hiši ter hotel vdreti vanjo. V skrajni razburjenosti in zmedbi je potegnil Franc Joka nož, sunil Perca v vrat ter zbežal, ker se je bal napadalca, kateri je stiskal v roki odprt nož. Perc je še tekel kakih sto korakov za Jokanom, nakar se je zgrudil ter obležal mrtev. Joka zatrjuje, da je sunil napadalca v silobranu, ko je videl, da hoče razgrajalca nasilnim potom vdreti v hišo.

Razbojnik Haca je v Savinjski dolini. Na Polzeli je bilo neko dekle obstreljeno od neznanca, kakor je »Slov. gospodar« žele poročal, ki se je peljal na kolesu ponoči brez luči, pa ga je dekle na to opozorilo. Neznavec je potegnil samokres in ustrelil dekle v nogo. Te dni pa je neko dekle v št. Petru v Savinjski dolini prepoznalo zločinca Ha-

ceja, ki se je peljal na kolesu po državni cesti proti Celju. Dekle je to naznanilo orožnikom, ki pa doslej še niso mogli prijeti zločinca. Pač pa so dognali, da se vozil Haca s kolesom, ki ga je bil ukradel nekemu uradniku v Celju. Kolo je znamke »Viktoria«, vredno 1500 din in nosi evidenčno številko 2-29181/3. Upanje pa je, da bo razbojnik kmalu na varnem.

Obsodba radi Kajnovoga zločina. Celjsko okrožno sodišče je obsodilo na dve in pol leta težke

Na tisoče žrtev potresne nesreče

V noči 27. decembra je zadela turško republiko od njenega obstoja doslej največja potresna nesreča. Dvanajst mest in okoli 80 vasi je hudo prizadetih. Največ je trpelo mesto Ersingjan, katero šteje 100.000 prebivalcev. Mesto je skoraj popolnoma uničeno. Ena sama razvalina je pokrajina med mestoma Sivas in Tokat, kjer ni ostala niti ena hiša cela. Ob Črnem morju sta največ trpeli mesti Tokat in Amasin.

Potresnih sunkov je bilo sedem in so sledili drug za drugim. Grozna nesreča je bila tem hujša, ker je doletela Turčijo v noči ter v zelo hudem mrazu. Ljudje prizadetih krajev so bili povsem zmedeni, bežali so napol oblečeni ven iz mest in vasi, da so si oteli vsaj golo življenje.

Na mnogih krajih so izbruhnili požari, zlasti v mestih, kjer so popokale plinske cevi.

PRIJATELJU SE NISEM POVEDAL,
da se naj takoj naroči na »Slovenskega gospodarja«!

ječe 27 letnega posestnikovega sina iz Belega potoka pri Frankolovem, ker je v pijanosti 12. novembra smrtno zabodel z nožem svojega 18 letnega brata Alojza.

12 mest s 15.000 do 40.000 prebivalci je uničenih in cenijo število človeških žrtev na 40.000.

V mnogih od potresa obiskanih krajih je že nastala lakota, katero strehe oropano prebivalstvo tem hujše občuti pri vetrovnem mrazu.

Vlada je organizirala poseben odbor, ki je prevzel pomožno akcijo, kateri se je pridružilo tudi vojaštvo.

Predsednik turške republike Izmet Inönü se je podal v potresno ozemlje, da osebno nadzoruje reševalna dela.

Poleg silnega potresa v Turčiji in manjšega v francoskem in španskem Maroku v severni Afriki, so občutili iste potresne sunke tudi v severni in srednji Ameriki. Potres v Ameriki pa ni zahteval žrtev in ni povzročil večje škode.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Gospod rogaški dekan in nadžupnik na zadnji poti. Pogreb blagopokojnega g. dekana in nadžupnika Jožefa Zekarja se je vršil v Rogatcu 27. decembra ob desetih dopoldne. Prijubljenemu dušnemu pastirju je posodilo zadnjo pot poleg ljudskih množic 23 duhovnih sobratov iz štirih škofij. Pogrebne svečanosti je vodil kot naddekan g. dr. Ivan Zagar, stolni kanonik iz Maribora. V govoru v cerkvi je izrekel sožalje domačim vernikom in dekanijski duhovščini v imenu g. škofa. Poslovilne besede ob odprtem grobu je govoril g. Anton Štefancloza, šolski upravitelj v Gabrju, ki je poudarjal ljubezen rajnega g. dekana do šole. Ganljiva sta bila poslovilna govora dveh učencev rogaške in gabrške šole. Ko so od-

peli šolarji žalostinki, se je začelo številno zadnje spremstvo razhajati, želeč dobremu gospodu dekantu večni mir in vsmrtno plačilo!

Ugleden obrtnik in posestnik umrl. V Turnišču v Prekmurju je umrl na Štefanovo Ivan Koren, ugleden obrtnik in posestnik, v starosti 41 let. Pred nekaj leti se je že deloma na Golniku pod skrbno nego zdravnikov pozdravil. Ko pa je začel zidati lasten dom, je prenaporno ter skrbno polno delo izčrpalo njegove moči do skrajnosti ter ga ponovno navezalo na bolniško posteljo, s katere se ni več dvignil, dokler ni v terek v ljubljanski bolnišnici zapri oči k večnemu počitku. Zapustil je dva nepreskrbljena otroka ter bolno ženo, katerim izrekamo svoje sožalje! — Ivanu,

Spomenik miru

V teh nemirnih časih se zdi res čudno, če človek čita v listih, da so nekje v Evropi slavili »spomenik miru«. In vendar se je to zgodilo. Pred 25 leti, 6. avgusta 1914, so v mestecu Eddi na norveško-švedski meji odkrili velik granitni spomenik, ki prikazuje bratstvo norveškega in švedskega naroda. Ob 25 letnici so spomenik obiskali predstavniki obeh narodov in držav in eden izmed slavnostnih govornikov je izjavil, da smatrajo skandinavske države nauk, ki proglašajo vojno za naraven pojav, za veliko zablodo in zmoto. Vsi spori se

može na tej ali oni ladji in bi naglo odveslali proti drugemu bregu — v svobodo. Spočetka so se taki poskusi česče ponavljali, a bili so brezuspešni. Takoj so zaregljale mitraljeze in sejale smrt, a ladje teh nesrečnikov so same odplule proti Črnemu morju s trupli svojih gospodarjev na dnu.

Nobena ladja ni smela zaostati za drugimi, da bi se morda ne skrila med gostimi vejami, ki so se gale daleč nad vodo in tam ostala do noči, ko bi lastniki mogli nalovljene ribe skrivaj iztovoriti in jih spraviti na svoje domove. Nobena košara, polna rib, ni bila niti za ribiče same, niti za vaško državno skladišče, temveč za delavce v Jaski, kjer so topilnice in livarne jekla. Tam nenehoma izdelujejo lokomotive, topove, stroje, kmetijsko orodje, kakor je določeno v petletnem načrtu. Ta načrt, kakor trdijo voditelji Zveze sovjetskih republik, bo pripomogel do tega, da bo v rdeči Rusiji vsega v izobilju in da bo zavladovala družabna sreča, ki jo s tako trdovratnostjo iščejo boljševiški apostoli.

Ladje so medtem dospele do pristanišča in so zavile proti obrežju. Vrstile so se tesno druga za drugo. Možje so molče veslali in ubito strmeli pred se. Bili so ko kolesa velikega stroja, ki se istočasno

zavrtijo, ko en gib spravi stroj v pogon. Delali so brez lastne volje kot roboti.

A vendar se ti ribiči kakor tudi kmetje v Balti in ostali prebivalci obširne ravnine, ki se imenuje Ukrajina, niso odrekli misli, da se bodo nekega dne iztrgali iz tega suženjstva. Že dve desetletji ječijo pod boljševiškim jarmom. Garajo ko živine. Njihovi žledci so dan za dnem prazni, ker dobijo za težavno delo, ki ga vršijo na reki, samo za prgišče v vodi kuhane moke in suhega sočivja, kar pojedjo že zjutraj pred odhodom.

Skoraj vsak izmed njih ima v vasi ženo in deco, ki ravno tako stradajo in so na pol nagi ko oni. A to zato, ker hrano, obleko, obuvalo in drugo dobivajo iz sovjetskega skladišča, ki je ali prazno, ali pa noče dati za bone, ki jih oni dobivajo od načelnika v zameno za svoj ribolov.

Ljudski komisar v Odesi, v velikem pristaniškem mestu ob Črnem morju, je pooblastil predsednika vaškega sovjeta v Balti, da do spomladi sme dati ribičem za plačilo bone in maiben del njihovega lova. Ker pa je medtem kuga uničila skoraj vso govejo živino in mesa ni bilo mogoče dobiti, je prišla druga naredba, da se morajo vse dnjestrske ribe od-